

Sygnatura akt I C 342/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Anna Lasko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 października 2023 r. w K.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko L. P.

o zapłatę

zasądza od pozwanej L. P. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 2.837,77 zł (słownie złotych: dwa tysiące osiemset trzydzieści siedem 77/10) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14.04.2023 r. do dnia zapłaty;

dalej idące powództwo oddala;

zasądza od pozwanej L. P. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 363,69 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygnatura akt I C 342/23

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 18 października 2023 r.

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w W. pozwem z dnia 10 maja 2023 r. (k. 2-4) wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej L. P. kwoty 4 971,54 zł wraz z dalszymi odsetkami liczonymi od kwoty:

kapitału w wysokości 4 441,92 zł w postaci odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2023 r. do dnia zapłaty,

odsetek umownych w wysokości 285,83 zł w postaci ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty,

odsetek karnych w wysokości 243,79 zł w postaci ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty

oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że pozwana L. P. zawarła z nią umowę kredytu gotówkowego nr (...) w dniu 11 stycznia 2020 r, z której warunków się nie wywiązała, albowiem nie dokonała terminowej spłaty rat kredytu w wysokościach ustalonych w zawartej umowie. Strona powodowa wyjaśniła ponadto, że na dochodzoną pozwem kwotę składają się: niespłacony kapitał w kwocie 4 441,92 zł, skapitalizowane odsetki umowne w wysokości 285,83 zł oraz skapitalizowane odsetki maksymalne za opóźnienie – 243,79 zł. Od sumy powyższych kwot (4 971,54 zł) zażądała

odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2023 r., mając na uwadze, że w dniu 13 kwietnia 2023 r. wystawiła wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie pozwanej.

W odpowiedzi na pozew z dnia 07 lipca 2023 r. (k. 70-72) pozwana L. P. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana w głównej mierze zakwestionowała postanowienia umowy dotyczące prowizji. W tym kontekście podniosła, że zawarta z nią umowa pozostawała sprzeczna z prawem w zakresie przewidzianych w niej odsetek umownych, albowiem bank naliczał odsetki od prowizji i innych pozakredytowych kosztów. Dlatego też wskazała, że wadliwość ta doprowadziła do nieważności umowy jako sprzecznej z ustawą oraz abuzywności jej postanowień w zakresie naliczania odsetek, a także do powstania uprawnienia do złożenia przez nią oświadczenia o kredycie darmowym w myśl art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim. W ten sposób podała, że skorzystanie przez nią z przedmiotowej sankcji było możliwe wobec stwierdzenia nieprawidłowości w umowie kredytu gotówkowego zawartego ze stroną powodową, które objawiały się rażąco wygórowaną wysokością prowizji oraz wadliwym mechanizmem naliczania odsetek umownych, co prowadziło w konsekwencji do podania przez kredytodawcę w treści umowy niezgodnej z rzeczywistością stawki oprocentowania. Ponadto pozwana – w przypadku uznania umowy za ważną – zakwestionowała okoliczność wypowiedzenia kredytu przez stronę powodową z uwagi na nieudowodnienie, że nastąpiło ono w sposób skuteczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 stycznia 2020 r. L. P. zawarła z kredytodawcą (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu gotówkowego nr (...). Całkowita kwota wypłaconego kredytu wynosiła 5 229,44 zł (obejmując prowizję za udzielenie kredytu), a całkowita kwota do zapłaty 8 295,00 zł, na którą składały się: kwota udzielonego kapitału – 4 707,02 zł, prowizja – 522,42 zł oraz odsetki kapitałowe – 3 065,56 zł.

Splata kredytu wynikała zarówno z umowy, jak i dołączonego do niej formularza informacyjnego i miała nastąpić w 120 ratach miesięcznych, przy czym kwota pierwszej raty wynosiła 74,48 zł, zaś pozostałych – 69,08 zł (§ 3 umowy kredytu).

W przypadku nieterminowej płatności którejkolwiek z rat pożyczki zastrzeżono, że pożyczkodawca może naliczyć odsetki za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne), a całą niespłaconą dotąd kwotę pożyczki uznaje się za zadłużenie przedterminowe (§ 7 umowy kredytu).

Z kolei w przypadku zalegania przez pożyczkobiorcę z terminową spłatą co najmniej jednej pełnej raty za jeden okres płatności bank zastrzegł sobie prawo do rozwiązania umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia pod warunkiem uprzedniego wezwania kredytobiorcy do zapłaty zaległości w terminie nie krótszy niż 14 dni roboczych oraz braku spłaty raty w odpowiedzi na to wezwanie we wskazanym przez bank terminie (§ 9 umowy kredytu).

Dowód:

wniosek o udzielenie kredytu gotówkowego wraz z umową z dnia 11 stycznia 2020 r., k. 24-27,

formularz informacyjny dotyczący umowy kredytu gotówkowego, k. 28-30.

Kwota udzielonego kredytu przeznaczonego na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych pozwanej, tj. 4 707,02 zł, została przelana na wskazany przez nią rachunek bankowy (§ 17 umowy kredytu).

Okoliczność bezsporna

Umowa kredytu z dnia 10 stycznia 2020 r. zawarta przez pozwaną zawierała niedozwolone postanowienia umowne w zakresie odsetek umownych, które naliczano zarówno od kwoty udostępnionego L. P. kapitału, jak i od pozaodsetkowych kosztów kredytu

w postaci prowizji. W samej umowie z kolei wskazano wprowadzającą konsumenta w błąd informację, że prowizja bankowa za udzielenie kredytu jest płatna jednorazowo (§ 1 pkt 3 lit a umowy kredytu), podczas gdy zawierała się w ratach kapitałowych, które miały być spłacane według harmonogramu. Z kolei określając tzw. stopę oprocentowania zadłużenia przedterminowego, w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu zobowiązań wynikających z umowy przez kredytobiorcę, bank wskazał, że będzie pobierał od kwoty niespłaconych w terminie zobowiązań podwyższone odsetki w wysokości odsetek maksymalnych (§ 7 umowy kredytu).

W konsekwencji czego w umowie podano nieprawidłową wartość RRSO (rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, § 2 pkt 3 umowy kredytu) oraz wskazano wadliwy sposób wyliczania zastrzeżonych w jej treści odsetek umownych, co prowadziło do naliczania odsetek zarówno od kwoty udostępnionego kapitału, jak i pozaodsetkowych kosztów umowy (tj. prowizji).

Dowód:

wniosek o udzielenie kredytu gotówkowego wraz z umową kredytu z dnia 11 stycznia 2020 r., k. 24-27,

zestawienie należności i spłat kredytu udzielonego pozwaniej za okres od 11 stycznia 2020 r. do 16 sierpnia 2022 r., k. 43-47.

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w W. jest następcą prawnym pierwotnego kredytodawcy (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. Wskutek jego przymusowej restrukturyzacji przeprowadzonej przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny początkowo działał pod nazwą Banku (...) S.A. z siedzibą w W., zaś w obecnym kształcie oraz pod obecną nazwą funkcjonuje od dnia 03 października 2022 r.

Dowód:

decyzja Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z dnia 29 września 2022 r., k. 5v-11,

uchwały zarządu oraz rady nadzorczej Banku (...) S.A., k. 12-19,

wydruk KRS strony powodowej, k. 19v-23.

W czasie trwania umowy L. P. dokonała spłat kredytu na łączną kwotę 1 869,25 zł, a ostatniej spłaty niepełnej raty dokonała w dniu 15 marca 2022 r.

Dowód:

zestawienie należności i spłat kredytu udzielonego pozwaniej za okres od 11 stycznia 2020 r. do 16 sierpnia 2022 r., k. 43-47.

Pismem z dnia 31 maja 2022 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty zaległości z tytułu udzielonej umowy kredytu. W kolejnym piśmie, tym razem z dnia 11 lipca 2022 r., kredytodawca wypowiedział L. P. umowę kredytu z zachowaniem terminu wypowiedzenia określonego w umowie liczonego od dnia doręczenia tego pisma, informując jednocześnie, że od dnia następującego po upływie okresu wypowiedzenia całe dotychczas niespłacone zobowiązanie stanie się wymagalne jako zadłużenie przedterminowe. Ponadto zawiadomił pozwaną, że dalszy brak spłat spowoduje skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

Oba pisma zostały nadane na adres L. P. listem poleconym. Oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy pozwana odebrała do rąk własnych w dniu 29 lipca 2022 r.

Dowód:

wezwanie do zapłaty z dnia 31 maja 2022 r., k. 31-33,

książka nadawcza firmowych listów poleconych z dnia 03 czerwca 2022 r., k. 34,

oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy z dnia 11 lipca 2022 r., k. 35,

książka nadawcza firmowych listów poleconych z dnia 13 lipca 2022 r., k. 36,

potwierdzenie odbioru przesyłki poleconej, k. 37.

Przy uwzględnieniu dokonanych dotychczasowych wpłat L. P. na dzień wniesienia pozwu zalegała z zapłatą na rzecz strony powodowej kwoty 2 837,77 zł (z wyłączeniem prowizji, odsetek oraz innych dodatkowych kosztów) w związku z zawartą w dniu 11 stycznia 2020 r. umową kredytu gotówkowego.

Dowód:

wniosek o udzielenie kredytu gotówkowego wraz z umową kredytu z dnia 11 stycznia 2020 r., k. 24-27,

zestawienie należności i spłat kredytu udzielonego pozwanej za okres od 11 stycznia 2020 r. do 16 sierpnia 2022 r., k. 43-47.

W dniu 07 lipca 2023 r. pozwana złożyła stronie powodowej za pośrednictwem wiadomości mailowej oświadczenie o kredycie darmowym. Kredytodawca ustosunkował się do niego w treści pisma procesowego z dnia 24 lipca 2023 r., czym potwierdził jego otrzymanie i zapoznanie się z zawartą w tym oświadczeniu treścią.

Dowód:

oświadczenie pozwanej o kredycie darmowym z dnia 07 lipca 2023 r., k. 73,

pismo procesowe strony powodowej z dnia 24 lipca 2023 r., k. 89-96.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części, a w dalszym zakresie podlegało oddaleniu.

Ustaleń stanu faktycznego dokonano w oparciu o dokumenty przedstawione przez stronę powodową, w szczególności – wniosek o udzielenie kredytu gotówkowego wraz z umową kredytu z dnia 11 stycznia 2020 r., formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, korespondencji banku kierowanej do pozwanej oraz zestawienia należności wraz ze spłatami kredytu. W tym miejscu należy także wspomnieć o przedłożonym przez L. P. dokumencie oświadczenia o kredycie darmowym, które zostało złożone kredytodawcy.

W rozpoznawanej sprawie obok ogólnej regulacji dotyczącej umowy kredytu z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2324 z późn. zm.), zgodnie z którą przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu, znaczenie miały przede wszystkim przepisy zawarte w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1028, zwaną dalej: u.k.k.).

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności faktyczne, wystąpiła potrzeba wskazania konkretnych regulacji dotyczących kredytu konsumenckiego, gdyż zawarta między stronami umowa kredytu bankowego miała właśnie taki charakter, co nie budziło większych wątpliwości.

Stosownie bowiem do art. 3 ust 1. u.k.k. przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, a zgodnie z ust. 2 pkt 2 za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego. Z kolei w zawartym w art. 5 u.k.k. szerokim katalogu definicji w omawianej sprawie na uwagę zasługiwały te określające całkowitą kwotę kredytu (pkt 7), całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta (pkt 8) czy stopę oprocentowania kredytu (pkt 10).

Sama umowa o kredyt konsumencki powinna być na podstawie art. 29 ust. 1 zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Obowiązki informacyjne kredytodawcy określono z kolei w art. 30 ust. 1 omawianej ustawy, gdzie wskazano, że dokument umowy kredytu powinien zawierać oprócz danych osobowych kredytobiorcy także postanowienia dotyczące samej umowy, do których zalicza się m.in.: stopę oprocentowania kredytu, warunki stosowania tej stopy, a także okresy, warunki i procedury zmiany stopy oprocentowania wraz z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu, jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy (pkt 6); rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia (pkt 7) oraz informację o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności o opłatach, w tym opłatach za prowadzenie jednego lub kilku rachunków, na których są zapisywane zarówno transakcje płatności, jak i wypłaty, łącznie z opłatami za korzystanie ze środków płatniczych zarówno dla transakcji płatności, jak i dla wypłat, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie (pkt 10).

W dalszym zakresie istotną pozostawała regulacja obejmująca tzw. maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu zawarta w art. 36a ust. 1 i 2 w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 grudnia 2022 r., tj. w czasie zawierania przez strony umowy kredytu konsumenckiego. I tak maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu obliczało się podówczas według wzoru:

w którym poszczególne symbole oznaczały:

MPKK –maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K – całkowitą kwotę kredytu,

n – okres spłaty wyrażony w dniach,

R – liczbę dni w roku (ust. 1 cyt. przepisu).

Pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogły być natomiast wyższe od całkowitej kwoty kredytu (ust. 2 cyt. przepisu)

Co szczególnie istotne w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17 (dotyczącego obowiązków informacyjnych), art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie (art. 45 ust. 1 u.k.k.). Natomiast jeżeli kredytodawca w umowie nie określił zasad

i terminów spłaty kredytu, konsument zwraca kredyt w równych ratach, płatnych co miesiąc, od dnia zawarcia umowy (ust. 2), a samo uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy (ust. 5 cyt. przepisu).

W kontekście rozpoznawanej sprawy należało zwrócić również uwagę na regulację zawartą w art. 54 ust. 1 u.k.k., zgodnie z którym konsument nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy o kredyt konsumencki, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty kredytu do dnia spłaty kredytu.

Przechodząc do omówienia rozpatrywanej sprawy trzeba od razu nadmienić, że okoliczność, wedle której doszło do zawarcia umowy kredytu konsumenckiego między stroną powodową a pozwaną nie budziła żadnych wątpliwości, zaś same strony nie kwestionowały faktu łączącej ich umowy z dnia 11 stycznia 2020 r.

Jeśli zaś chodzi o podnoszony przez pozwanego zarzut braku wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem, w tym jego przedwczesności, to należało uznać go za chybiony. Przede wszystkim strona powodowa zdołała w toku postępowania przedstawić dokumentację potwierdzającą fakt spłacania przez pozwaną kredytu do pewnego momentu, po czym wpłat takowych zaprzestano, co było podstawą do wypowiedzenia tejże umowy z zachowaniem umownych terminów zgodnie z jej właściwymi postanowieniami. W związku z tym trzeba było stwierdzić, że wypowiedzenie zostało dokonane w sposób prawidłowy, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt niemożności stwierdzenia przedwczesności takiego działania, skoro pozwana zaprzestała całkowitego spłacania wymaganych rat kredytu. Bank z kolei zdołał wykazać, że skierował do niej zarówno wezwanie do zapłaty, jak i oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, które zostały nadesłane na wskazany przez nią adres domowy listem poleconym, co było równoznaczne z tym, że pozwana miała świadomość oraz wiedzę o przedmiotowy wypowiedzeniu umowy z dnia 11 stycznia 2020 r.

Z uwagi na powyższe powództwo podlegało uwzględnieniu co do zasady, mając na względzie, że między stronami została zawarta umowa kredytu konsumenckiego, którą strona powodowa zdołała pozwanej skutecznie wypowiedzieć w związku z zaprzestaniem przez nią dokonywania terminowych spłat.

Jeśli zaś chodzi o wysokość żądania określonego w pozwie, to należało przyznać rację L. P., która zdołała złożyć bankowi w toku postępowania stosowne oświadczenie, a w konsekwencji czego skorzystać z uprawnienia przewidzianego w art. 45 ust. 1 u.k.k. w postaci tzw. sankcji kredytu darmowego. O ile zarzut naruszenia przez kredytodawcę art. 36a określającego tzw. maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu należało uznać za chybiony wobec obowiązującego w czasie zawierania umowy między stronami mniej rygorystycznych przepisów w tym zakresie, co umożliwiło kredytodawcy określenie wyższych kosztów, np. w postaci prowizji, niż ma to miejsce w przypadku umów zawieranych po 18 grudnia 2022 r., tak słusznie wskazano na naruszenie przez kredytodawcę obowiązków informacyjnych z art. 30 ust. 1 u.k.k. Otóż w omawianej sprawie wystąpiły nieprawidłowości poprzez podanie w treści umowy, że prowizja, stanowiąca pozaodsetkowe koszty umowy, jest pobierana jednorazowo (§ 1 pkt 3 lit a umowy kredytu), podczas gdy zawierała się w ratach kapitałowych, które miały być spłacane według harmonogramu, co prowadziło do naliczania odsetek zarówno od kwoty udostępnionego kapitału, jak i pozaodsetkowych kosztów umowy (tj. prowizji), co jest niedopuszczalne i stanowiło okoliczność uzasadniającą złożenia przez kredytobiorcę oświadczenia o kredycie darmowym.

Powyższe zagadnienie zostało poruszone przez TSUE, który w wyroku z dnia 21 kwietnia 2016 r. w sprawie C-377/14 R. i R., przesądził, że całkowita kwota kredytu nie obejmuje kwot powiązanych przez kredytodawcę z pokryciem kosztów związanych przez kredytodawcę z udzieleniem odnośnego kredytu, które to kwoty nie są w rzeczywistości wypłacane konsumentowi. Na kanwie tego orzeczenia Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2019 r. (sygn. akt I NSK 9/18, LEX nr 2643248) potwierdził, że pojęcie kredytu użyte w art. 54 ust. 1 u.k.k. nie może być interpretowane w oderwaniu od „całkowitej kwoty kredytu”. Skoro na tle art. 5 pkt 7 u.k.k. „całkowita kwota kredytu” oznacza środki faktycznie udostępnione konsumentowi (art. 3 lit. I dyrektywy 2008/48/WE), to w wypadku odstąpienia od umowy konsument jest zobowiązany do uiszczenia odsetek naliczanych tylko od środków faktycznie mu udostępnionych, czyli od „całkowitej kwoty kredytu”. Brak więc podstaw do obciążania

konsumenta odsetkami od kosztów kredytu, nawet w wypadku udzielenia kredytu w celu sfinansowania tych kosztów. Innymi słowy – uprawnienie kredytodawcy do naliczania odsetek jest ograniczone wyłącznie do kwoty pozostawionej do dyspozycji kredytobiorcy, czyli całkowitej kwoty kredytu, która została przekazana mu na wskazany przez niego rachunek bankowy.

Skoro w razie odstąpienia od umowy konsument ma obowiązek spłacić kredyt, tj. jak ujmuje to art. 54 ust. 2 u.k.k., zwrócić udostępnione mu środki (całkowitą kwotę kredytu w rozumieniu art. 5 pkt 7 u.k.k.), to zasadne jest naliczanie odsetek na podstawie art. 54 ust. 1 u.k.k. wyłącznie od tej kwoty. W szczególności, dlatego że konsument nie ma żadnego wpływu na działania kredytodawcy związane z rozliczeniem kosztów kredytu (opłaty przygotowawczej, prowizji, ubezpieczenia itp.), co powoduje, że termin „spłaty” tych środków pozostaje całkowicie niezależny od woli kredytobiorcy. Analogicznie powyższe należy odnosić do praktyki kredytodawców polegających na naliczaniu przez nich odsetek od kosztów, które sami kredytują, tj. od wszelkiego rodzaju prowizji i innych odsetek, obok odsetek o charakterze kapitałowym, które stanowiąc powinny główne źródło dochodu dla tego typu podmiotów.

W omawianej sprawie strona powodowa podała również (w § 7 umowy kredytu), że w przypadku powstania opóźnienia w terminowej spłacie zobowiązania wynikającego z umowy, bank zachowuje prawo do uznania całej niespłaconej kwoty za zadłużenie przedterminowe, od którego naliczy odsetki maksymalne za opóźnienie, co również nie było dopuszczalne, albowiem zasadne jest naliczanie odsetek tylko od udostępnionej pożyczkobiorcy kwoty, tj. całkowitej kwoty kredytu, o czym była już mowa wcześniej. Dodatkowo w § 1 pkt 3 lit a umowy kredytu określono, że prowizja jest pobierana jednorazowo, co nie było zgodne z prawdą, albowiem wchodziła ona w poczet świadczenia rozłożonego na raty i miała być płatna w tych ramach zgodnie z udostępnionym harmonogramem spłat, co mogło wprowadzać kredytobiorcę w błąd odnośnie co do kwoty faktycznie udostępnionego mu kapitału.

W ten sposób kredytodawca naruszył obowiązek informacyjny wynikający z art. 30 ust. 1 pkt 6, 7 i 10 u.k.k. odpowiednio poprzez naliczanie odsetek zarówno od kapitału, jak i od prowizji, co spowodowało, że podana RRSO w umowie była błędna oraz poprzez nieprecyzyjne określenie momentu pobierania prowizji, co mogło wprowadzić konsumenta w błąd.

Mając powyższe na uwadze, pozwana miała prawo do złożenia oświadczenia o kredycie darmowym z dnia 07 lipca 2023 r. (k. 73), które przesłano do strony powodowej za pośrednictwem wiadomości mailowej, na podstawie art. 45 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 6, 7 i 10 u.k.k. W rezultacie odnotowane przez stronę powodową wpłaty na łączną kwotę 1 869,25 zł, których dokonała pozwana, należało zaliczyć na poczet zwrotu kwoty udzielonego kredytu (bez odsetek i innych kosztów kredytu, w tym tych pozaodsetkowych w postaci prowizji).

Dlatego też uwzględnieniu mogło podlegać tylko świadczenie wynikające z całkowitej kwoty kredytu udostępnionej L. P. (k. 27) przy potrąceniu dotychczas dokonanych przez nią z tego tytułu wpłat. W związku z tym w punkcie I wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2 837,77 zł (4 707,02 zł – 1 869,25 zł, k. 24 i 47v) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 14 kwietnia 2023 r. do dnia zapłaty.

Orzeczenie o odsetkach znajduje uzasadnienie w treści art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Umowa została wypowiedziana pozwanej pismem z dnia 11 lipca 2022 r., po czym w dniu 13 kwietnia 2023 r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg banku stwierdzający wysokość zadłużenia. Oznaczało to, że w dniu następującym po tej dacie, tj. 14 kwietnia 2023 r., pozwana pozostawała w opóźnieniu i dlatego należało zasądzić wyżej podaną kwotę z odsetkami zgodnymi z ustawowymi za opóźnienie.

W punkcie II wyroku oddalono dalej idące powództwo (strona powodowa domagała się kwoty 4 971,54 zł wraz z odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie), mając na względzie skorzystanie przez pozwaną z sankcji kredytu darmowego oraz dotychczas wskazane motywy, co wykluczało przyznanie na rzecz strony powodowej kwoty wykraczającej poza kwotę udostępnionego kapitału, tj. przekazanego bezpośrednio na rachunek bankowy

wskazany przez kredytobiorcę, po zestawieniu jej z wysokością spłat, które bank otrzymał dotychczas od pozwanej, a także z odsetkami innymi niż ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Strona powodowa poniosła łącznie koszty procesu w wysokości 1,317,00 zł, na które składały się: kwota 400,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu (w części opłacona na etapie postępowania w EPU, a w pozostałym zakresie wniesiona do tut. Sądu, 100,00 + 300,00 zł,

k. 59 i 61), wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na kwotę 900,00 zł (na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1935) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł (k. 58). Z kolei koszty procesu poniesione przez pozwaną obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika ustalone również na kwotę 900,00 zł (na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

Łącznie koszty procesu wyniosły 2 234,00 zł (1 317,00 + 917,00 zł) z żądanej przez stronę powodową 4 971,54 zł zasądzono kwotę 2 837,77 zł, co oznaczało, że przegrała ona sprawę w 43 %, zatem powinna ponieść koszty w kwocie 960,62 zł (43 % z 2 234,00 zł),

z kolei pozwana przegrała w 57 % i powinna ponieść koszty w kwocie 1 273,38 zł (57 % z 2.034,00 zł). Po porównaniu kosztów faktycznie poniesionych przez stronę powodową, z tymi które powinny ją obciążać, należał jej się od pozwanej zwrot kwoty 363,69 zł, którą zasądzono w punkcie III wyroku.